

**JÁ JSEM
TEN HODNEJ
POLICAJT.**

MARTIN MCDONAGH

PAN POLŠTÁŘ

REŽIE
PŘEKLAD
DRAMATURGIE
SCÉNA
KOSTÝMY
HUDBA
CHOREOGRAFIE

INSPICE
NÁPOVĚDA

OBSAZENÍ

KATURIAN
MICHAL
TUPOLSKI
ARIEL

TOMÁŠ RÁLIŠ
KLÁRA VAJNEROVÁ
SIMONA PETRŮ
JAKUB PERUTH
ANNA HAVELKOVÁ
TOMÁŠ DALECKÝ & TOMÁŠ RÁLIŠ
KAROLINA GILOVÁ

TOMÁŠ SLAVÍK
VERONIKA KOUDELKOVÁ

ALEŠ BÍLÍK
TOMÁŠ DALECKÝ
TOMÁŠ HAVLÍNEK
RADIM KALVODA

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ondřej Sýkora a David Tůma. Světla Marek Sucharda a Filip Jukl. Technika pod vedením jevištního mistra Lud'ka Blažka. Rekvizity Iveta-Havlová a Michal Hakl. Garderoba Věra Chalupová a Jana Kohoutová. Maskérna Kristýna Koryntová a Nina Jirasová. Výroba dekorace Pavel Koten /KOTART/. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Patrik Borecký.

SPISOVATEL A SPISOVATELŮV BRATR

Martin McDonagh je jedním z nejúspěšnějších současných dramatiků, který v četnosti produkcí porazil i samotného Williama Shakespeara, dobyl Broadway i filmová plátna svým černým humorem a stal se jedním z nejhranějších žijících autorů.

Jeho otec, stavební dělník, a jeho matka, uklízečka a hospodyně na částečný úvazek, se seznámili a vzali v 60. letech v Londýně, kam se přestěhovali z Irska za lepšími mzdami. Martin se narodil v roce 1970 jako druhý syn. S rodiči a s o dva a půl roku starším bratrem Johnem Michaellem žili v irské komunitě v londýnské čtvrti s nízkým nájemným a později v Camberwellu. Vztah obou bratrů je celoživotně velmi intenzivní a podle Martina jej charakterizuje „*láska, láska, láska a drobná jiskřička nenávisť*“. Bratři společně navštěvovali katolické školy, kde většina učitelů byla irskými kněžími a kde většina žáků byla irského původu. Martin si pamatuje, že slyšel písně irské folkové skupiny Dubliners, které „*někdo vykřikoval z vedlejšího paneláku*“. Jeho matka doma poslouchala balady irské zpěvačky Delie Murphy, z nichž jedna, *The Spinning Wheel*, se později ozývá z rádia v jeho hře *Kráska z Leenane*. Když bylo Martinovi šestnáct let, rodiče se odstěhovali zpět do regionu Connemarra na západě Irska a on zůstal v domě v Londýně jen s bratrem, scenáristou a režisérem Johnem Michaellem McDonaghem. Po jeho vzoru se začal věnovat psaní, inspiraci našel ve dvou zdrojích, v rodné zemi svých rodičů a ve filmu.

„On byl nahoře a psal, já dole a psal. On se soustředil na filmy, já na divadelní hry. Oba jsme stejně arogantní, takže o psaní jsme nikdy nemluvili.

Jen jsme sledovali stejné věci, četli stejné knihy a shodli se na tom, co se nám nelíbí.“

Martin vyprávěl Johnovi příběh podle staré lidové pohádky: Osamělý malý chlapec se potuluje za soumraku na mostě. Když vtom se přiblíží vůz s páchnoucími zvířecími klecemi na korbě, který řídí zlověstný muž. Chlapec mu laskavě nabídne večeři a povídají si, sedíce na mostě. Než odejde, chce dát muž chlapci dar, kterému zatím neporozumí, ale jednou ho ocení. Vytáhne z kapsy sekáček na maso a usekne chlapci prsty na pravé noze. Na odchodu je hodí krysám, které se sbíhají v kanálech města. Města jménem Hameln. Ten muž je Krysař, který zachrání Hameln před morem, ale unese místní děti, když mu městští radní odmítnou zaplatit. Chlapec jako jediný z hamelnských dětí přežije, protože nemůže držet krok s ostatními, když následují Krysařovu pišt'alu vedoucí je ven z města.

„To bylo poprvé, co jsem si pomyslel: Tohle vypadá jako něco, co mohlo někoho napadnout už dřív, ale nenapadlo, takže teď je to moje.“

Po tom, co se starší bratr dokázal svým psaním začít živit, opustil Martin školu a dalších deset let strávil na podpoře sledováním filmů, především těch s mafiánskou tematikou, plných násilí, ale i nadsázky a ironie.

Velká Británie se bouřila proti thatcherovskému establishmentu, Martin objevil punkové kapely a souzněl s jejich odporem k autoritám. Neměl práci, protože žádnou nechtěl – spokojil se s kulturními kluby, televizí a sociální dávkou pro nezaměstnané.

*„Pamatuji si, jak mi v uších hrála píseň *Clamp-down* od *The Clash*. Bylo v ní zoufalství i hněv, všechno, co jsem tou dobou cítil.“*

V londýnském domě ve čtvrti Camberwell osaměl roku 1994. John Michael odletěl studovat scenáristiku do Spojených států. Martin zřídka kdy vycházel z domu a téměř s nikým nemluvil. Každé ráno, když snědl misku vloček, seděl ve své ložnici u dětského stolu čelem k oknu s výhledem na bezútěšný betonový dvůr a psal tužkou do kroužkového bloku. Rád by šel na filmovou školu, ale věděl, že si to v žádném případě nemůže dovolit. Začal psát specifickým jazykem se zvláštní směsicí pouliční slangové angličtiny s irskými

slova a frázemi. Jeho povídky, filmové scénáře a celkem 23 rozhlasových her bylo odmítnuto, s výjimkou dvou her uvedených australským rozhlasem. Martin neměl divadlo nijak zvlášť rád, navíc lístky pro něj byly moc drahé, ale rozhodl se napsat divadelní hru, a slavil okamžitý úspěch. Během devíti měsíců napsal sedm divadelních her z prostředí irského venkova – celý svůj dramatický soubor. Zhmotnil v nich ponuré, nevyzpytatelné světy, v nichž defilují roztodivní psychopati, podivní a zločinci. Světy plné černého humoru, absurdních zápletek, zvláštních obsesí i násilí. Inspirací pro něj ale byly spíše telenovely a filmy než divadlo. Jak sám dodává, divadelní hry, které ho proslavily, byly posledním pokusem, jak se uživit uměním. Chtěl ale, aby inscenace jeho her byly co nejvíce filmové, aby se děly věci, o kterých byste si mysleli, že se v divadle stát nemohou. Přestřelky, spálení ruky, výbuch kočky... a to kupodivu nebylo v divadle přijato vždy s nadšením.

„Podíváme-li se jako nezaujatí pozorovatelé na dnešního člověka – jak třímá v ruce vodíkovou bombu, kterou mu daroval jeho duch, a v srdci má agresivní pud, který zdědil po antropoidních předcích a který jeho rozum není schopen ovládnout – nebudeme mu prorokovat dlouhý život! Pozorujeme-li pak tuto situaci jako spolupostížení lidé, jeví se nám jako děsivá noční můra a lze těžko uvěřit, že agrese není patologickým symptomem současného kulturního úpadku.“
Konrad Lorenz

Martin McDonagh je velkým milovníkem Jorgeho Luise Borgese, jehož dílo kompletně přečetl, stejně tak jako poctivě sleduje díla svého staršího bratra. Obdivuje Samuela Becketta, Davida Mameta a Harolda Pintera. Zapůsobily na něj i romány Vladimira Nabokova. Jeho největší inspirací je film a režiséri jako Martin Scorsese, Terence Malick, bratři Coenové, John Woo či Quentin Tarantino. S jeho osobou jsou také spojovány mnohé kontroverze. Když získal v roce 1996 cenu pro nejslibnějšího divadelního tvůrce, byla to satisfakce jen částečně. Britská divadelní smetánka si ho nadále dobírala pro jeho irský původ. Na večírku předávání cen deníku *Evening Standard* v roce 1996 se tedy s bratrem z nervozity opili vodkou, a když je James Bond Sean Connery – mimochodem Skot, jemuž se Angličané v šedesátých letech rovněž vysmívali – vyval, aby sklapli u přípitku královně, poslali ho do pro...

A Martin McDonagh tak získal svou pověst typického rozhněvaného opilého Ira.

Jako dramatika ho objevila až umělecká šéfka irského divadla Druid Theatre Garry Hynes, která v roce 1996 uvedla jeho hru *Kráska z Leenane*. Ve stejném roce měla hra premiéru v londýnském divadle Royal Court Upstairs, a to odstartovalo jeho divadelní kariéru. Londýnská divadla uvedla v jediném roce čtyři premiéry jeho her, čehož v celé historii dosáhl jen Shakespeare, a jeho prvotina byla přeložena do devětatvaceti jazyků. Příběh Maureen, která obětovala své štěstí a promarnila život péčí o svou sobeckou matku Mag, sesbíral řadu prestižních ocenění: britskou cenu George Devina, cenu deníku *Evening Standard* pro nejslibnějšího nového autora a cenu Writer's Guild. V roce 1998 byla *Kráska z Leenane* nominována na čtyři prestižní americké divadelní ceny Tony Awards. Po *Krásce z Leenane* následovaly premiéry her *Lebka z Connemary* a *Osiřelý západ*. Všechny tři hry spojuje nejen místo Leenane, ale také tři rodinné klany, v jejichž mikrokosmu se všechny příběhy odehrávají. Proto jsou označovány za Leenanskou či Connemarskou trilogii.

„Lidem, kteří říkají, že nemá právo psát to, co píše, anebo že není autentický, unikla důležitá podstata. Pokud hledáte skutečnost, nechod'te do divadla. Tečka. Zabýváme se tady světem představitosti, stejně jako tomu je u Synge, O'Caseyho nebo kohokoliv jiného, a představitost nezná hranic. Tohle je bezpochyby podstata divadla, ne nějaké morální dilema nebo poselství.“ Gary Hynesová

Velmi záhy po Leenanské trilogii následuje Aranská trilogie, odehrávající se na Aranských ostrovech. Ta obsahuje v pořadí druhou Martinovu hru *Mrzák inishmanský*. Druhou částí Aranské trilogie je hra *Poručík z Inishmoru*, napsaná ve stejné době, ale uvedená o několik let později. Slavila největší úspěch z celé trilogie a motivem k napsání byl především vztek na IRA. Hlavní postava hry Padraic je členem teroristické organizace a přijíždí po dlouhé době do Inishmoru proto, aby se dozvěděl, co se stalo s jeho milovaným kocourem Prcíkem Tomešem. Hra sice nezapře autorův rukopis, ale od předchozích se značně odlišuje, je daleko politicky vyhraněnější. Odehrává se v roce

1993 na ostrově Inishmore v době rozpadu osvobozovacího hnutí na frakce.

„Snažil jsem se napsat hru, která by mě zabila. Polovojenské jednotky se nikdy neobtěžovaly s dramatikou, ale pokud by měly začít, chtěl jsem napsat něco, co by mě dostalo na první místo v seznamu.“

Na uvedení v Anglii čekala hra celých pět let. Přední režisér Trevor Nunn z National Theatre ji považoval za tak pobuřující a skandální, že by mohla ohrozit mírový proces v Severním Irsku. Martin McDonagh proto odmítl povolit uvedení jakéhokoli svého jiného díla, dokud nebude mít premiéru. Osud textu navíc zkomplikovala tragédie, k níž došlo 11. září 2001 v New Yorku; vyvolávala nežádoucí analogie irských extremistů, kteří ve hře vystupují, s islámskými fundamentalisty. Aranskou trilogii uzavírá hra *Smrtky z Inisheeru*, která nebyla kvůli autorově nespokojenosti s kvalitou textu nikdy inscenována ani publikována. McDonaghův úzký, i když problematický vztah k tradiční irské dramatice však způsobil, že je převážně vnímán jako součást její nejmladší generace dramatických autorů a autorek, někdy také nazývané třetí vlna, či dokonce jedním z jejich nejnadějnějších představitelů. Jeho hry, černé komedie, ve kterých jsou činy extrémní krutosti a násilí rutinou, jsou nemilosrdnou výtkou literární sentimentalitě.

„Vlastně jsme všichni krutí, ne? Občas jsme všichni extrémní, ať už tak, či onak, a právě tím se drama zabývá už od antických Řeků. Doufám ale, že tomu tak není docela, jinak jsem jako autor selhal. Musí existovat chvíle, kdy letmo zahlédnete něco příjemného, pozitivního i v té nejpokřivenější postavě. V tom spočívá pravé umění. Podívejte, postavy, které jsou vykresleny jako slušné a milující lidské bytosti, jsou mi vždy podezřelé. Vždy se budu ptát, kde zůstala skryta jejich temná stránka.“

První hrou Martina McDonagha umístěnou mimo západní Irsko byl *Pan Polštář*, zasažený do fiktivní totalitní země. Přestože se hra dočkala premiéry až v roce 2003 v londýnském Cottesloe, což je nejmenší scéna Royal National Theatre, poprvé byla scénicky čtena v Galwayi již v roce 1997. Vlastně jde o autorovu prvotinu z poloviny 90. let, která původně své divadlo nenašla. Londýnský

kritici většinou tuto „minulost“ ignorovali a recenzovali *Polštáře*, jako by šlo o novou hru. Inscenace vyhrála prestižní britskou cenu Olivier Award. Ponurý příběh o spisovatelci Katurianu Katurianovi, který je jednoho dne kvůli svým povídkám zatčen a obviněn z vraždy několika malých dětí, se pro McDonagha stal materiálem problematizujícím násilí a krutost ve společnosti, stejně jako otázkou, jakou cenu vlastně platíme za svobodu slova.

„Je mi velice nejasné, o čem mluví umělci a umělkyně, kteří diskutují o absolutní svobodě tvorby. Nechápu, co taková svoboda znamená. Mně se naopak zdá, že člověk, který nastoupil na dráhu umění, se dostává do okovů nekončící nutnosti vlastních úkolů, do zajetí svého vlastního uměleckého osudu. Abych mohl být svobodným, musím jím prostě být, aniž bych se někoho ptal na dovolení... Bohužel, my neumíme být svobodní. Potřebujeme svobodu na úkor jiných lidí, a nechceme kvůli ostatním nic obětovat, s představou, že by šlo o omezení našich vlastních zájmů a svobody. Všechny nás v současnosti charakterizuje neuvěřitelný egoismus. V něm ale svoboda není. Svoboda je v tom, že se máme naučit nevyžadovat nic, jak od života, tak od svého okolí. A vyžadovat vždy jen od sebe a s lehkostí umět darovat. Svoboda, to je obět' ve jménu lásky.“ Andrej Arseňjevič Tarkovskij: *Odpovědnost umělce*

Následovalo mrazivé drama *Katí*. Drsný příběh o posledním anglickém katovi a malosti člověka na pozadí swingující Británie šedesátých let. *Katí* byli s obrovským úspěchem uvedeni i na Broadwayi.

Po úspěchu svých dvou trilogií se Martin McDonagh na dlouhou dobu s divadelní tvorbou odmíchl a začal točit filmy. Filmová režie samozřejmě byla úplně jiná disciplína než práce pro divadlo. Neměl možná dokonalý filmový jazyk ani dostatek technických znalostí, ale zúročil dokonale vypointované dialogy. A prorazil. *Šestiraňák*, film o jedné šílené jízdě vlakem, smrti a explodujících kravách, mu dokonce vynesl Oscara za nejlepší krátký film. Smrtí začíná i jeho celovečerní debut *V Bruggách* (2008). Nájemný zabiják v podání Colina Farrella zastřelí kněze, ale nechťeně při tom zabije i malé dítě. Po zpackané misi se se svým partákem ukrýje do belgického města, do „prdele světa“, která ovšem záhy odkryje zlověstný škleb boschovského genia loci a stane se mcdonaghovským prostorem předpekli, v němž se rozvíří existenciální témata viny,

odpuštění a morálních zásad. Film obdržel mnoho ocenění, například prestižní britskou filmovou cenu BAFTA za nejlepší původní scénář.

Martin McDonagh dostal nálepku „irského Tarantina“ a provázela jej i po premiéře dalšího filmu *Sedm psychopátů* (2012). Postmoderní kompilát intertextových významů sleduje příběh hollywoodského scenáristy a upozorňuje na limity vyprávění v době, kdy už jsou velké příběhy mrtvé.

„Nefungovalo to. Až příliš jsem se snažil natočit cool film, ale místo toho jsem natočil esej o liddech, ne film.“

„Úkolem režiséra je rekonstruovat život. Jeho pohyb, protiklady, tendence a zápasy. Nesmí zatajit ani kapku pravdy, kterou se mu podařilo pochopit. Dokonce i kdyby byla taková pravda někomu nepříjemná. Umělec může samozřejmě zabloudit, ale pokud bloudí upřímně, je i takové zabloudění hodné pozornosti, protože rekonstruuje reálnost jeho duchovního života, jeho trýznivé pochybnosti a vnitřní zápasy, jež vznikly působením těžce vnější skutečnosti. Kdo nakonec může s konečnou platností rozhodnout, kde je pravda? Promluvy a diskuse o tom, co je možné zobrazovat a co nikoliv, jsou jen máloměšťáckými a nemravnými pokusy pravdu zkraslit...“ Andrej Arsenjevič Tarkovskij: *Od povědnost umělce*

V roce 2010 se Martin McDonagh vrací k divadelní tvorbě. Na Broadwayi měla premiéru nová hra *Ujetá ruka ve Spokane*, kterou na počátku roku 2011 uvedl v evropské premiéře pražský Činoherní klub v překladu a režii Ondřeje Sokola. Tentokrát se děj neodehrává v Irsku ani ve fiktivní totalitní zemi, ale ve Spojených státech, kde před 21 lety v městečku Spokane uřízli jistému Carmichaelovi levou ruku. Hlavní hrdina hry již dávno našel a zabil ty, kteří jej o ruku připravili, stále však neúspěšně pátrá po své levé dlani. Jeho hledání a marná snaha o zadostiučinění a spravedlnost nabírají groteskních rozměrů. Přestože mezi uvedením McDonaghovy poslední hry a *Ujeté ruky ve Spokane* uběhlo osm let, na McDonaghově stylu se nic nezměnilo.

„Myslím, že se pohybuju mezi komedií a kruťostí. Jedna osvětluje druhou. Ano, přeháním, protože díky nadsázce vidíme věci jasněji než ve skutečnosti. Je to jako ve scéně od

Johna Woo či Tarantina, kde hrdinové dělají přílišné věci a současně vedou všední a tím komický rozhovor. Ten humor je přímočaře vtipný a zároveň nepřijemný. Přiměje vás smát se a přemýšlet.“

Martin McDonagh se rozhodl ve filmu opustit scenerie Hollywoodu a vydat se na další okraj světa – do Ebbing, zapadlé díry v americkém státě Missouri. Tam situoval děj *Tří billboardů kousek za Ebbingem* (2017). Hlavní postavu napsal na tělo herečky Frances McDormand – její Mildred je ženou ve středních letech, která chce vypátrat vraha své dcery i přes neschopnost místní policie. McDonagh obrací pozornost svých hrdinů k jejich rozbouřenému nitru – to lze uklidnit, ale pouze tehdy, když pochopí, že světy včerejška, živené nároky na pomstu, už nikdy nepřijdou. *Tří billboardů kousek za Ebbingem* vyhrály Zlatý glóbus za nejlepší film i dva herecké Oscary – Frances McDormand vyhrála sošku za nejlepší herečku v hlavní roli a Sam Rockwell uspěl v mužské kategorii pro nejlepšího vedlejšího herce, přestože postava jeho napraveného rasistického policisty vzbudila kontroverze i vlnu negativní kritiky.

Celosvětová pandemie covidu udeřila právě ve chvíli, kdy se McDonagh přehoupil přes padesátku.

„V takovém věku začnete přemýšlet. Marním čas? Měl bych ho – nehledě na to, kolik ho zbývá – věnovat umění? Vždycky jsem o těchto otázkách přemýšlel, marněni času a povinnost vůči umění. Cítím, že je potřeba trochu zrychlit, pokud chci, aby po mně něco zůstalo...“

O takových otázkách přemýšlí i v posledním filmu, *Vílač z Inisherinu*, které už mají cenu za scénář z benátského festivalu i Zlatý glóbus za nejlepší komedii. Ač ani zde nechybí svébytný humor, více než u jakéhokoliv jiného filmu Martina McDonagha se tu vkrádá tón melancholie, vědomí smrtelnosti i umění jako vhodného prostoru pro budování odkazu, který přežije. V syrových obrysech, bez sentimentu, přemýšlí o dětinské povaze člověka, cynických rozbrojích i bolesti srdce. McDonaghova práce bývá často přirovnávána k tvorbě jeho oblíbené kapely The Pogues, která dokázala zkombinovat tradiční irskou baladu s punkem ve stylu Sex Pistols. McDonagh v rozhovoru s Fintanem O'Toolem pro časopis *New Yorker* zmiňuje to, co jej na tvorbě The Pogues inspirovalo:

„I když se pokoušeli zničit to, co je na irské lidové hudbě mizerné, měli stále nádherné texty písní, melodii a milovali hudbu. Podvědomě jsem začal dělat to samé: uchovávat to, co mám rád, a ničit to, co nenávidím.“

Martin McDonagh nikdy neztrácí kontakt se svým publikem. Ale je to také tvůrce, který je ochoten kriticky přemýšlet o základních hodnotách, aniž by se podbízel divákům nebo vlastní pohodlnosti.

„Přál bych si mluvit o pacifismu. Rozloučit se s násilnými aspekty své tvorby... Pacifismus je vědomá věc. Rozloučení se s násilím... to je možné podvědomé... Ale zároveň je v násilí vždycky něco velmi dramatického, co může příběh posunout dál, a zejména na jevišti to pomůže otevřít divákům oči a může to být velmi vzrušující, bolestivé, pravdivé a ošklivé, ale ne bezdůvodné. Takže... nemůžu vám nic slíbit.“

JOHN MICHAEL MCDONAGH

Britský spisovatel a režisér irského původu. Do světa psaní a režie poprvé pronikl v roce 2000 svým krátkým filmem *The Second Death*. V kinematografii se významněji představil nejprve scénářem k filmu *Ned Kelly* (2003), adaptací románu *Our Sunshine* od Roberta Drewa, kterou režíroval Gregor Jordan. Jeho režijní debut, komediální thriller *The Guard (Pomáhat a chránit)*, (2011) s Brendanem Gleesonem a Donem Cheadlem v hlavních rolích, se kasovně i z hlediska kritických hodnocení stal nejúspěšnějším irským nezávislým filmem všech dob. Tvůrce o něm mluví jako o prvním dílu plánované trilogie, kterou nazývá *Glorified Suicide Trilogy* a jejímž druhým dílem je *Kalvárie*, černé irské drama o knězi (v hlavní roli opět Brendan Gleeson) sužovaném tamní komunitou. Oba úspěšné filmy měly premiéru na festivalu Sundance. John Michael McDonagh získal několik vyznamenání, mimo jiné nominaci na cenu BAFTA za nejlepší originální scénář. V roce 2014 oznámil, že pokračováním *Kalvárie* bude titul *The Lame Shall Enter First*, jeho třetí spolupráce s Brendanem Gleesonem. Film se bude odehrávat v Londýně a bude pojednávat o ochrnutém bývalém policistovi, který si vypěstoval nenávisť vůči nepostiženým lidem a který se zamotá do případu vyšetřování vraždy svého kamaráda. V roce 2016 se vrátil k žánru krimikomédie filmem *Proti všem (War on Everyone)*, ve kterém hrají Alexander Skarsgård a Michael Peña duo nenapravitelných policejních detektivů. Film měl svoji premiéru roku 2016 na Berlínském filmovém festivalu. Roku 2021 natočil John Michael drama *The Forgiven* podle románu Lawrence Osborna.

„No... nemám moc rád, když někdo píše cokoliv byt' jen částečně autobiografického. Myslím, že lidi, co píšou jen o tom, co dobře znají, o tom píšou jenom proto, že jsou příliš dementní na to, aby dokázali něco pořádného vymyslet, ale musím uznat, že Spisovatel a spisovatelův bratr je jediná moje povídka, která není stoprocentní fikcí.“

TVŮRCI A HERCI

TOMÁŠ RÁLIŠ

V současné době studuje na DAMU magisterský obor Režie činoherního divadla. Jako režisér se věnuje převážně současné dramatice, jeho inscenace her Mariuse von Mayenburga *Perplex* a *Chladné dítě* jsou aktuálně na repertoáru Divadla DISK. V roce 2020 se hrou *Bezpečnostní pásy* zvítězil v dramatické soutěži pořádané Václav Havel Library Foundation, New York, s tímto oceněním byl spojen stipendijní pobyt v USA a stáž na newyorské Tisch School of the Arts. V témže roce získal třetí cenu v International One-minute Play Contest pořádané Univerzitou v Lublani. Během druhého ročníku dramatické dílny A studia Rubín Autor v domě napsal dvě divadelní hry: *Sorex a 20/21*. Hra *20/21* byla poprvé uvedena jako rozhlasová skica A studiem Rubín v režii Jana Friče. *20/21* posléze inscenovala Kateřina Volánková pod hlavičkou spolku Diverzarrio. Další jeho text *Sbírka pro mrtvého básníka* uvedl v rámci svého podcastu divadelní spolek JEDL. Jako autor krátkých próz spolupracuje také s Českými centry. Věnuje se rovněž psaní pro rozhlas a tvorbě písňových textů. Spolupráce s Českým rozhlasem začala rozhlasovou hrou o youtuberingu a influencerství *Sleduj!* v režii Ondřeje Štefaňáka. Jeho písňové texty v současné době znějí v Divadle DISK, a to v inscenaci *Žebrácká opera aneb Kauza vyližmetr* s hudbou Robina Schenka, v režii Kateřiny Volánkové. Je držitelem „zlatého hatricku“ Ceny Evalda Schorma, ve které zvítězil roku 2020 se hrou *Sorex*, v roce 2021 se hrou *20/21* a roku 2022 se hrou *Spotřeba druhu*.

V roce 2023 fórum Drama Panorama představilo Tomáše jako dramatika scénickým čtením německého překladu jeho hry *Sorex* v rámci festivalu New Translations of International Drama / Neue Übersetzungen internationaler Dramatik v Berlíně.

SIMONA PETRŮ

Jako dramaturgyně začínala v brněnském Divadle v 7 a půl a poté jako dramaturgyně Divadla Husa na provázku. Byla hostující dramaturgyně

a dramatička spolupracovala i s mnoha dalšími divadly. Je autorkou divadelních her *Mašíni – cestou samurajů*, *Zasnoubené se smrtí*, *Marx Bros* (HaDivadlo), *Tichý Tarzan a PŠT!* (Divadlo Husa na provázku), *Medvědí* (Klicperovo divadlo), *Mileniny recepty* (Studio Hrdinů), *Věra* (ND Brno), *Náhradní existence* (A studio Rubín) ad. Spolupracovala např. s režiséry Matějem T. Růžičkou, Annou Petrželkovou Davidovou, Kamilou Polívkovou, Barbarou Herz, Janem Antonínem Pitínským, Vladimírem Morávkem nebo Michalem Dočekalem. V Městských divadlech pražských má za sebou například dramaturgii inscenace *Andělé v Americe* a *Smrt obchodního cestujícího* režiséra Michala Dočekala. S režisérem Michalem Hábou spolupracovala na dramatu *Sláva a pád krále Otakara* v divadle Komedie. Stála u zrodu projektu Imagine UA na podporu ukrajinských umělců a ukrajinské živé kultury a v současné době je jeho stálou dramaturgyní.

JAKUB PERUTH

Studuje MgA. Divadelní scénografie na DAMU pod vedením Jany Hauskrechtové. Absolvoval v Divadle DISK inscenacemi Mariuse von Mayenburga *BANG!* v režii Kláry Vosecké a *Perplex* v režii Tomáše Ráliša. V Disku byl také scénografem inscenací *Krev na krku kočky* a *Soumrak monster* (režie Klára Vosecká) a *Chladné dítě* (režie Tomáš Ráliš). Podílel se na výpravě k bakalářské inscenaci operní režie HAMU *Zpráva o stavu neživém* (režie Vilma Bořková). Asistoval scénografovi Franku Philippu Schlossmanovi při inscenaci *Růžový kavalír* ve Státní opeře Praha, scénografovi Nikolovi Tempírovi při inscenacích Jana Friče *Jeden život nestačí* v Klicperově divadle v Hradci Králové a *Stalinův poslední western* režiséra Miroslava Hanuše v Městském divadle v Kladně. Věnuje se také světelnému designu při nejrůznějších projektech a pracuje jako osvětlovač v Divadle Letí ve Vile Štvanice.

ANNA HAVELKOVÁ

Studuje 2. ročník MgA. Kostým a maska na DAMU pod vedením Kateřiny Štefkové. V Divadle DISK absolvovala inscenacemi *Instalace izolace* v režii Hermana Čolka a *Chladné dítě* dramatika Mariuse von Mayenburga v režii Tomáše Ráliša. Jako kostýmní výtvarnice asistovala v roce 2022 Kateřině Štefkové v Opeře ND při inscenaci *Prodaná nevěsta* režisérky Alice Nellis. Je hrdou členkou kočovné divadelní družiny Ductus Defe-

rens. Podílela se na inscenacích *Rudolf a Josef: Cestopissing*, *Smrdiš ty!*, *Karameloun a Táto?* ve Studiu Švandova divadla na Smíchově. Je autorkou kostýmů ke klipům *Melt* (Lowmoe) a *Tell Me It's Summer* (Rodan & Supraphon).

Věnuje se také designu, volné kresbě a ilustraci. V roce 2019 vystavovala svou tvorbu na ilustrátorské přehlídce LUSTR, kde získala 3. diváckou cenu. V roce 2021 měla samostatnou výstavu *Oasis Plantae* a její tvorba byla i součástí studentské expozice na DAMU při PQ 2023. Navrhla také ponožky pro českou ponožkárnu *We are Ferdinand*. Tvoří pod vlastní značkou *jsem anna*.

KLÁRA VAJNEROVÁ

Už během studia anglistiky-amerikanistiky a angličtiny pro mezikulturní komunikaci na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy začala pracovat v oboru. Soustředí se především na současnou anglosaskou prózu a drama. V jejím překladu byla v češtině poprvé uvedena *Mary Page Marlowová* od Tracyho Lettse, *Mrk* od Jen Silverman nebo *Rychlost dopadu sněhové vločky* od Niny Berry. Mimo to je také autorkou vlastních divadelních her, z nichž první je *Doručeno. Zobrazeno. Přečteno*. Jako překladatelka spolupracovala s amatérským Divadlem Radar, Komorním divadlem Kalich a Východočeským divadlem Pardubice.

KAROLINA GILOVÁ

Je absolventkou pražské AMU, obor Taneční pedagogika. Studovala v zahraničním programu na ISI Denpasar, Bali, obor Balijský tanec. Tanci se věnuje od dětství (Taneční studio Emotion) pod vedením předních českých tanečních pedagogů. V současné době působí jako interní pedagog Tanečního studia Emotion a jako externí pedagog na pražské DAMU a HAMU. Jako interpret účinkuje v představení *Sternenhoch* (ND), *Dechovka* (Divadlo VOSTO5) a dalších projektech – např. interpretace, pohybová spolupráce, choreografická spolupráce s Divadlem DISK (*Digitální podzemí*, *Bouře*, *Žebrácká opera*, *Chladné dítě*) či Městskými divadly pražskými (*Kuchyň*).

ALEŠ BÍLÍK

Vystudoval činoherní herectví na pražské DAMU. Během studia se zapojil do pohybového

inscenačního projektu *Muži* Adély Laštovkové Stodolové a tvůrčího dua SKUTR, spolupracoval také se sdružením Tygr v tísni. Hostoval v Národním divadle a v Městském divadle v Mladé Boleslavi. V letech 2013–2015 byl členem činohry Národního divadla moravskoslezského v Ostravě, kde si zahrál mj. *Lysandra* ve *Snu noci svatojánské* nebo *Tristana* v *Tristanovi a Isoldě*. Má za sebou účinkování ve více než desítkách filmových a televizních projektů (*Křižáček*, *Atentát*, *Všechny moje lásky*). Hlavní mužskou postavu si zahrál v pohádce *Řachanda*. V Městských divadlech pražských působí od roku 2016. Výrazné role měl v inscenacích *Sláva a pád krále Otakara* v režii Michala Háby, *Posedlost* v režii Jakuba Šmída a *Politici* v režii Adama Steinbauera.

RADIM KALVODA

Studoval na brněnské konzervatoři a pokračoval studiem na DAMU. S přáteli založil Divadelní sdružení CD 94. Jejich první inscenací byla *Cesta kolem světa* a po ní následovaly další: *V zajetí filmu*, *Tři mušketýři* či *Prokletí rodu Baskervilleů*. Zajímavou zkušeností, která navázala na práci CD 94, byla účast v mezinárodním projektu Jeppe z vršku, kterou v Dánsku realizoval Petr Svojtka. Pohostinsky účinkoval v inscenacích Národního divadla, Divadla Ta Fantastika nebo Letních shakespearovských slavností. V Městských divadlech pražských hraje od roku 2007. Výrazné role měl například v inscenacích *Husitská trilogie* v režii Lukáše Brutovského, *Posedlost* v režii Jakuba Šmída nebo *Revizor* režiséra Davida Drábka.

TOMÁŠ HAVLÍNEK

Absolvoval hudební gymnázium a první divadelní zkušenosti získal v karlovarském Divadle Dagmar. Během studia herectví na pražské DAMU hostoval v Divadle pod Palmovkou a v Divadle na Vinohradech. Po absolutoriu v roce 2015 nastoupil do stálého angažmá v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích, kde působil tři roky. Za role v *Katech* Martina McDonagha a *Donu Juanovi* získal v roce 2018 Jihočeskou Thálii. Za roli Priora Waltera v inscenaci MDP *Andělé v Americe* se dostal do širších nominací Cen Thálie 2019. Mezi jeho další výrazné role v MDP patří *Hamlet*, kníže Bolkonskij v dramatisaci románu *Vojna a mír* nebo Chlestakov v *Revizorovi*. Kromě herectví se Tomáš Havlínek věnuje i hudbě, deset let hrál v symfonickém orchestru a jako hous-

lista vystupuje s několika uskupeními různých hudebních žánrů. Hostuje i na jiných pražských scénách, např. v Dejvickém divadle nebo v Divadle Na Maninách. Spolupracuje se souborem Tygr v tísní a zahrál si i v mnoha filmech (*Americké dopisy, Jan Palach, Monstrum, Bohéma*, pohádka *Řachanda* ad.) a televizních seriálech, například úspěšných *Případech 1. oddělení*.

TOMÁŠ DALECKÝ

Studuje činoherní herectví na DAMU. Působil v Městském divadle Brno, kde si zahrál v inscenacích *Zamilovaný Shakespeare, Bítls, Ostrov pokladů, Donaha!* a *Romeo a Julie*.

V Divadle DISK účinkuje v inscenacích *Perplex* a *Chladné dítě* režiséra Tomáše Ráliša, *Žebrácká opera aneb Kauza vyližmetr* v režii Kateřiny Volánkové a *U Hitlerů v kuchyni* v režii Miroslava Hanuše a Barbory Maškové. Objevil se mimo jiné ve filmech *Smečka, Střídavka* a *Uzly a pomeranče* a v epizodních rolích v několika seriálech. Je frontmanem kapely Pan Racek. Skládá hudbu k divadelním inscenacím.

PRVNÍ ŘADA

KLUB DIVÁKŮ
MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH

MÍSTO DŮVĚRNÝCH POTKÁNÍ –
POŘAD HOVORŮ A HUDBY, S LIDMI
Z JEVIŠTĚ I ZÁKULISÍ – JEN PRO VÁS!

VÍCE ZÁŽITKŮ! VÍCE VÝHOD!
ABSOLUTNÍ PŘEHLED!

CHCETE MÍT MĚSTSKÁ DIVADLA
PRAŽSKÁ, TEDY DIVADLA ABC,
ROKOKO A KOMEDIE, Z PRVNÍ ŘADY?
RAČTE VSTOUPIT DO NAŠEHO
KLUBU DIVÁKŮ PRVNÍ ŘADA!

Více informací o výhodách pro členy
klubu najdete na našem webu
www.mestskadivadlaprazska.cz.

BUĎTE V OBRAZE!

MARTIN MCDONAGH
PAN POLŠTÁŘ

PREMIÉRA 28. 10. 2023 V DIVADLE ROKOKO

Druhá premiéra sezony 2023/24.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Přebyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Simona Petřů.

Grafická úprava Lucie Zelená.

Hra *Pan Polštář* byla v premiéře uvedena 13. 11. 2003

londýnským National Theatre na scéně Cottesloe.

Režisérem byl John Crowley.

Následně se hra přesunula na Broadway v produkci

National Theatre, Robert Boyett Theatricals LLC a RMJF inc.

Premiéra se konala 10. 4. 2005 v Booth Theatre v New Yorku.

Autorská práva k dramatickému textu a překladu v České republice zastupuje Aura – Pont s. r. o., Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4.

ROKOKO
MĚSTSKÁ
DIVADLA
PRAŽSKÁ
ABC KOMEDIE

bnt
attorneys
in CEE

ON JE TEN ZLEJ.